

לעילוי נשמת
הר"ר משה יהודה
ב"ר שלמה ז"ל
מרמורשטיין
נלב"ע כ"ז אייר תשע"ח
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח ע"י המשפחה

לעילוי נשמת
מרת שושנה ע"ה
ב"ר משה יהודה ז"ל
זילברשטיין
נלב"ע כ"ט כסלו תשס"ד
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח ע"י המשפחה

פניני פרשת השבוע

נושא השבוע: כבוד הזולת

פרשת ויגש

בס"ד | גליון מס' 513

מדוע יושב הרבי שנתיים בבית הסוהר?

ולא עמד איש... בהתוודע יוסף (מ"ה, א)

אומר לנו יוסף הצדיק: ברגע המסעיר ביותר בחיי - שמרתי על כבוד אחי! ברגע הכי מטלטל, בשעה הכי עמוסה רגשית, בזמן בו יש איום על החיים - גם אז לא פוגעים בכבוד הזולת, נזהרים מלבייש, נשמרים מלצער. כן, דווקא כשהיום לחוץ, בזמן שמחה, בעת מצוקה, דווקא אז יש לחדד את החושים למנוע צער מיהודי, למנוע כל פגיעה ועלבון ביהודי אחר!

וזה גם כל כך כדאי, כפי שמגלה הגאון רבי חיים פאלאג'י זצ"ל בספרו 'תוכחת חיים', שהנזהר למנוע כל צער מחבירו, מזכים אותו ממרומים למלא את שאיפותיו, ולזכות בבנים כשרים וצדיקים! כי כמו שהוא מונע מאחרים כל צער ופגע, כך במידה כנגד מידה שומרים אותו משמים מכל אכזבה מצערת, מכל כאב לב מיותר!

הבה ניקח עימנו את המסר הזה לחיי היום יום. נטעין ונפנים בלבנו את החשיבות הרבה של שמירת כבוד הזולת, כדי שגם בשעות הלחץ, בזמנים טרודים, בדקות עמוסות, נשמור על המסר הראשון במעלה: גם בזמן כזה - יהודי לא מצער יהודי, יהודי לא מכאיב ולא פוגע בזולתו! כך נזכה לשמור על כבוד הזולת כראוי, וגם נרויח משמים רוב נחת מילדינו, ומילוי כל שאיפותינו לטובה ולברכה!

תגלית מתוך התא הטחוב...

השמועה התפשטה כאש בשדה קוצים, ופני היהודים ברוסיה חפו. הצדיק הנשגב והנודע, הרה"ק רבי ישראל מרז'ין זי"ע, נאסר בעקבות הלשנה והושם בבית הכלא לתקופה ממושכת. גדולי החסידים התייעצו עם המשפטים המומחים ביותר, והבינו כי ההלשנה היתה חמורה וקשה מנשוא, וגזר הדין שהוטל על הרבי הינו מאסר עד להודעה חדשה...

החסידים המודאגים, התהלכו אבלים ודוויים. הרבי הקדוש, הצדיק הנערץ, נמצא בבית הכלא לבדו, שרוי בצער כה רב, ואין לאל ידם להושיע. גם הנסיונות להצליח להיכנס אליו לביקור עלו בתוהו, ואך בקושי ובעזרת שוחד הצליחו להעביר לו את הטלית והתפילין. הרבי מנותק מהעולם, החסידים מנותקים ממנו, והנתק המפתיע הזה כואב ומדכדך...

גבאול של הרבי, שנקרא 'שמואל דער גבאי', היה שם נרדף למסירות נפש למען הרבי. הוא היה מסור ונאמן לרבי עד כלות הנפש, וגם עתה הכניס עצמו בעובי הקורה תוך סיכון רב. בהון תועפות של שוחד ששילם ובעזרת אינספור לחצים שהפעיל, הצליח להגיע לשומר בית הכלא בו נתון הרבי, ואף הצליח לקבל את אישורו להיכנס אל הרבי לביקור קצרצר...

בידיים רוטטות מהתרגשות ובפנים סמוקות ביראת כבוד, הגיע הגבאי לתא הקטן והמתחיק בו היה נתון הרבי. בקצהו ישב הרבי על כסא קטן ופשוט, ועיניו מפיקות זיו וטוהר, כמו בשבתו על כסא ממלכתו ברוז'ין. הגבאי הנרגש הושיט את ידו לברכת 'שלום עליכם', ועוד קודם שהספיק לפצות פיו ולשאול את הרבי לשלומו, פתח הרבי ואמר לו:

'ר' שמואל יקירי, אמר הרבי, 'עברתי על מעשי, פשפפתי וערכתי את חשבון נפשי, והמתנתי לבואך כדי לספר מדוע נגזרה עליי גזירה כה קשה, להיות נתון בבית הכלא במצוקה כה גדולה. אין סיבה לגזירה הזו זולת סיבה אחת, הסכת ואגלה לך...'

אחד המאורעות המרגשים והמטלטלים ביותר בהיסטוריה היהודית, נחשף בפנינו בפרשת השבוע. הפסוקים נוטלים אותנו אל חדרו הפרטי של המשנה למלך מצרים, האיש מס' 2 בעוצמתו בעולם כולו. 13 שנים קשות ומיוסרות עברו עליו מאז שנאת אחיו שהובילה אותו לבור ולמכירה לעבד אומלל, ועוד 9 שנים שהוא משנה למלך, הדמות הבכירה ביותר במעצמת העל - מצרים.

בכל השנים הללו, נקל לתאר, היו רגשות געגועים וחרטה מציפים את לבבות אחיו, ואף התורה מספרת כמה חיפשו אחיו, ייחלו למוצאו, ביקשו להשיבו אליהם. הם אובדי עצות ואין להם קצה חוט, בעוד יוסף מכיר אותם, מתנכר אליהם כביכול, בורח לבכות מגעגועים בחדר סגור ושב לנהל מולם משא ומתן מתיש, כאילו הוא הקשוח במלכים...

ואז מגיע רגע השיא, שעת האמת. בנימין נחטף בידיו, ולאחים השבורים לא נותרה ברירה, אלא לגשת אליו, לדבר על לבו בתחנונים, וגם לאיים עליו בכוחם וגבורתם. ברגע הזה יוסף נשבר, הקשיחות נעלמה, הרגשות כובשים אותו, הוא בקושי מצליח להתאפק מלפרוץ בבכי, ורגע לפני שהוא מזדהה בפניהם, מתאחד עימהם באהבה, מקבל אותם בחיבה, הוא פוקד: 'הוציאו כל איש מעליי!'

רגע, למה? מה קרה? מה בוער? מדוע חייבים להוציא כל איש מהחדר? נכון, מגיע רגע רגשי דרמטי מאוד, אך למה זה מחייב את כל הנוכחים לעזוב את המקום?

התשובה היא, כי יוסף מבין שלא יתכן שבסערת הרגשות המציפה הזו, יראו אחרים את אחיו מתיבישים. לא שייך שברגע האיחוד המשפחתי אחרי 22 שנות נתק - תיגרם פגיעה כלשהי בכבודם ובמעמדם. גם אם הרגע הקרוב הוא דרמטי, מסעיר, נחשק, מציף ברגשות ומזיל דמעות, אין לאבד עשתונות וצריך להיזהר ולהישמר בכבודם של האחים, לבלתי ייפגע כבודם כמלוא נימה!

הוא גם לקח בכך סיכון עצום: הרי אחיו היו גיבורי כח, ובמדרש תנחומא מגלים חז"ל כי במכה אחת שלהם - יכלו להורגו. והנה הוא מוציא מהחדר את שומרי ראשו, מדיר את המאבטחים מסביבתו, משיל מעליו כל אמצעי הגנה... בכך הוא נותר חשוף לאיום על חייו, ולכך שברגע אחד כבר לא יוכל להוציא עוד הגה מפיו לנצח!

ובכל זאת הוא לוקח את הסיכון, מסתכן בנפשו ממש. לא הסיכון הגדול המאיים עליו, ולא סערת הרגשות העוצמתית המתחוללת בלבו - לא הם יעקבו בעדו מלשמור על העיקרון הנעלה, המקודש, החשוב והראשון במעלה: לא פוגעים ביהודי, נזהרים בכבודם של אחרים, ובכל מחיר!

וכך מסתלקים להם המצרים, כדי שאיש לא יראה בהתוודע יוסף לאחיו, הוא נותר עימהם לבד בחדר, רק הוא והם. שלא יתביישו חלילה, שלא ייפגעו, שאיש לא יראה אותם בבוז. כך הוא מתוודע אליהם, כך הוא שב לחיקם והם מאחזים באהבה!

התנהלותו של יוסף באה ללמדנו, להאיר לדורות: לא תמיד אנשים פוגעים ומבזים זה את זה בכוונה... ההיפך הוא הנכון: בדרך כלל כולנו זהירים בכבודו של כל יהודי, מי רוצה לצער או לפגוע ביהודי אחר? אך כשאדם טרוד, לחוץ, דחוק בזמן, עמוס משימות, רץ ועסוק - אלו הרגעים בהם המנגנונים הטבעיים נחלשים, זו שעת המבחן...

תה רותח שנשפך...

על די השולחן ניצב נכד מסור, ושפסף עיניו כלא מאמין. לפני רגע קט הובאה אל השולחן כוס תה רותח ומהביל, ועתה - הכוס איננה, והתה - שפוף על השולחן, מרטיב את חליפתו של הסבא הגדול, וגלש על כולו... 'אוי ואבוי' כמעט נפלטה מפיו הזעקה, אלא שהסבא הגדול, הגאון רבי יוסף שלום אלישיב זצ"ל, סימן לו בעיניו לשתוק, לבלתי הין להוציא הגה מפיו...

הנכד שב והתבונן, ולבו החסיר פעימה. התה הרותח הפך לשלולית חמה וכואבת, ומי יודע כמה כוויית ספג סבא מהתה שנשפך בלי משים... חזקה עליו הוראת הסבא ולכן לא הגיב ולא פרץ בזעקה, אך הוא נבהל ולא מצא מנוח לנפשו...

כעבור כמה דקות, כשהנכדים הנוספים שהיו בסלון עברו לחדר סמוך, הסביר הרב אלישיב בפשטות: 'התה נשפך בטעות בידי בן דודך, נכד אחר שלי. לא רציתי שישים לב, זה יצער אותו כל כך ששפך על סבא כוס תה רותח... לכן ביקשתי ממך לא לדבר מילה, ועכשיו - אחרי שיצא, נוכל לנגב את מה שנשפך בלי שהוא יתבייש!'

כמה צריך להיזהר, כמה רגישות צריך לגלות, כמה כדאי לחשוב לפני כל מילה ולפני כל פעולה. עדיף לסבול תה רותח ודביק, לשבת על יד שולחן רטוב בחליפה נוטפת - ובלבד שאף יהודי לא ייפגע, שיהודי אחר לא יצטער או יתבייש חלילה!

מצוה לפרסם! סגולה בדוקה לעורר רצון לקדושה, לטובל לעילוי נשמת

הרה"ח הקדוש רבי פתחיה סעלישער בן הר"ר יוסף יונה הי"ד רזנברג
מזקני חסידי בעלזא, נעקרה"ש בשנות הזעם - י"ג בסיון תש"ד

לעילוי נשמת

ר' שלמה פרץ ז"ל ב"ר מאיר הלוי גולדשטי (אריאל)
ת.נ.צ.ב.ה.

ר' שמואל היה המום. הוא נכנס לרבי לשאול בשלומו, והרבי פותח ומספר לו את הסיבה השמימית למאסרו, לזה הוא כלל לא ציפה... עד מהרה התעשת ועשה אוזנו כאפרסכת, והרבי החל לספר את הסיפור הבא:

אל העיר יאס, שבתקופה המדוברת לפני כ-200 שנה החלה להתפתח מאוד, נכנס שטן המחלוקת, והחל מרקד בין יהודי העיר ופרנסיה. עד מהרה הפכה העיר למרקחה, פרנסי העיר הסתכסכו ביניהם, מחלוקת נוראה איימה לגדוע את התפתחות היהודים בעיר. ראשי הקהילה חיפשו צדיק שיבוא לעירם להשכין שלום, ותחילה קראו להרה"ק בעל האשל אברהם' מבוטשאטש ז"ע, אלא שהוא סירב והטיל את המשימה על הרה"ק רבי ישראל מרוז'ין ז"ע.

הרה"ק מרוז'ין נענה לקריאה ויצא לדרך. אנשי יאס התרגשו וציפו לקראת המעמד הגדול, בו יכנס הצדיק בשערי עירם. ביום המיועד להגעת הצדיק עמדו כל יהודי העיר בשעריה, מאמצים את מבטם לעבר האופק, ממתנינים בדריכות להגעת הכרכרה של הצדיק. כשהיא נראתה כנקודה קטנה המשתרכת ממרחק, נרגש ליבם והם נעמדו על קצות אצבעותיהם, נדחפים ונדחקים לעבר שערי העיר והכביש המוביל העירה...

בשל המהומה הגדולה, הגיעו למקום כוחות משטרה ואבטחה, שהופקדו על שמירת הסדר. הללו נעמדו בשולי הכביש, כדי לפנות מקום למען תוכל הכרכרה להתקדם בנסיעתה, ולא תיחסם בידי אלפי היהודים הנדחקים לראות את פני הצדיק מתוך לחץ ודוחק, ומי יודע - אולי יזכו גם להושיט יד לברכת שלום...

הכרכרה כבר נכנסת, מפלסת את דרכה בין ההמון. השוטרים אך בקושי פותחים עבורה את הכביש, והיא מתקדמת בעצלתיים. אחד היהודים שעמד שם, יהודי בשם ר' וועלוועל המוזג, נדחק אף הוא לעבר העגלה, ושוטר שעמד בסמוך זעם עליו, והיכה בקת רובהו. ר' וועלוועל נע לאחור ונתן לעגלה לעבור, והיתה כדאית לו המכה - הרי זכה לראות את פני הצדיק, ומה לו אם ספג איזו חטטה קטנה מידי השוטר. העיקר שיזכה להביט במראה תואר פני הרבי מרוז'ין!

זה דבר הסיפור, אותו סיפר הרבי מרוז'ין לגבאו הנאמן ר' שמואל. כשסיים לספר הוסיף: 'הידעת בני מדוע אני מושלך בכלל? הסיבה היחידה למה נגזרה עליי גזירת בית האסורים, היא בגלל שיהודי הוכה בגללי! נכון שחלילה לא ביקשתי להכותו, ונכון שאף לא הזמנתי את השוטרים למקום, אך עצם העובדה שיהודי הוכה בגללי, עצם הענין שיהודי הצטער בעטיי - די לה להטיל עליי גזירת שמים של כליאה ממושכת בבית הסוהר, כי יהודי הצטער בגללי!'

הרבי סיים את הדברים, והורה לגבאו הנאמן לנסוע לביתו, לקחת ממקום שמור שני ארנקי עור מלאים בכסף אותו קיבל מיהודי יאס, למהר לנסוע ליאס ולתת את הכסף במתנה לר' וועלוועל המוזג, כפיצוי על המכה שספג מחמת ביקור הצדיק בעיר, ולבקש את מחילתו. כשהגיעו הגבאי ומלוויו ליאס שמעו בצעק כי ר' וועלוועל כבר איננו בין החיים, ואלמנתו הופתעה מהסיפור ואמרה:

'אני בקושי זוכרת את הסיפור הזה... כן, בעלי קיבל איזו מכה קלה, אבל הוא בעצמו שכח ממנה כעבור כמה שעות, והיא לא השפיעה עליו בכלל! האומנם עד כדי כך חרד הרבי לצערו הקטן והקל, שציווה עליכם לפצותו בסכום כה גדול בגין מכה שכה השתלמה לו והוא בכלל לא חש שנפגע ממנה במידה משמעותית?'

הגבאים השיבו ב'כן' חפז, השאירו את הכסף בידי האלמנה ומיהרו לבית החיים הקרוב. שם, על קברו של ר' וועלוועל ביקשו מחילה בשם הרבי מרוז'ין בנוכחות עשרה יהודים, ורק אחר כך שבו לעירם, שמחים על קיום דבר השליחות כהלכתה. ואכן, תקופה לא ארוכה אחר כך, הצליח הרבי לברוח ממאסרו, ונפשו היתה לו לשלל...

הסיפור, המופיע בספר 'נר ישראל' ח"ד, בא ללמדנו עד כמה חמור כל צער שנגרם לכל יהודי מיישראל, עד כמה יש להיזהר מלפגוע בכבודו של כל יהודי. הרי הרבי לא הזיק ולא פגע, לא ציער ולא הכאיב, ובוודאי מעולם לא פגע ביהודי במכוון כפי שהעיד על עצמו. אך העובדה שיהודי נפגע בעטייו והמציאות שאדם הצטער בגללו - הספיקו כדי להושיבו בבית הסוהר לשנתיים ימים!

לא פעם אנו מתמודדים עם קשיים, נתקלים בבעיות שונות, תוכניות מסתבכות לנו שלא כמתוכנן. הרבי מרוז'ין מגלה לנו היכן לחפש את הסיבה - אולי זה נגרם מפגיעה ביהודי אחר, אולי המעכב בעדנו מלקבל רוב שפע וברכה היא העובדה שבעטיינו יהודי הצטער, אולי גרמנו - אפילו בעקיפין - לכאב ליהודי אחר. זה יכול להיות בתוך המשפחה, בין החברים, עם עובדים במשרד ועם חברים לספסל בית הכנסת, תמיד יתכן שבטעות נפגע בגללנו יהודי, הצטער, גרמנו לו לכאב לב...

ובוודאי, מידה טובה מרובה שבעתיים: ככל שנתחזק יותר לשמור על כבוד הזולת, ככל שנחפש דרכים ונקדיש תשומת לב מירבית להשקיע בכבוד הזולת, ככל שנתמקד במחשבה ייצג נוכל להוסיף כבוד, למנוע כל צער, להבריח כל כאב מזולתנו - כך בוודאי יפתחו לנו שערי שמים, לעטרנו ברכות טוב!

כי כבודו של הזולת ומניעת צער מיהודי, הם משימות ראשונות במעלה. אף אחד מאיתנו לא עושה זאת ככוונה חלילה, לאיש מאיתנו אין כל רצון לפגוע באדם אחר, זה פשוט וברור. אך לא פעם אולי יהודי נפגע מחמתנו, אולי עשינו איזו פעולה

שגרמה ליהודי אחר צער, אולי אמרנו איזו מילה שבסופו של דבר פגעה במישהו אחר - וזה כל כך לא כדאי!

הבה נתחזק בשמירת כבוד הזולת, הבה נתאמץ יותר לכבד כל יהודי. יהי כבוד חברך חביב עליך כשלך!

הצעת השידוך שהתבטלה...

השמועות החלו להתרוצץ בכל רחבי העולם היהודי, עושות להן כנפיים בבתי היהודים הנכבדים המצפים לשידוך לבתם. ישנו עלם צעיר, גאון הגאונים, בחור קטן בשנים ורב בחכמה, שכל התורה סדורה לו על לשונו והוא מקשה ומתרגץ, מותיב ומפרק בגאונות ולמדנות מופלגות...

כל נכבדי הקהילות היהודית, חשקו בו כחתן לבתם. הסכימו להתחייב על סכומי עתק כנדוניה, לסמוך אותו על שולחנם למען יוכל לשקוד על התורה, ועוד התחייבויות רבות ויקרות - ובלבד שהעילוי הצעיר יילקח כחתן לבתם המצויינת. הם גם שלחו למדנים מופלגים לפגוש אותו ולהתרשם מידיעותיו המקיפות וכישוריו הנבחרים, שיצאו בכל פעם המומים ונפעמים...

הבחור הצעיר המדובר, נודע לימים בשמו: הגאון רבי עקיבא איגר זצ"ל. כל התארים והתיאורים שנכתבו עד עתה מתגמדים אל מול דמותו התורנית התמירה, שהאירה פני תבל בספרים תורניים עמוקים ומופלגים. ביום מן הימים הגיעו שני תלמידי חכמים מובחרים מליסא לתהות על קנקנו, וישבו לשוחח עמו בסוגיות הלימודיות, כשמהצד ניצב כל העת דודו של הבחור - רבי וולף איגר, שליווה אותו באותה תקופה.

והנה, למרבה הפלא, אך הם פותחים ושואלים משהו - משיב להם הנער בשפה רפה ומגומגמת. עוד שאלה - והוא מושך בכתפיו, כאומר איני יודע. לשאלה הבאה השיב תשובה קצרה ולא ממצה, ולשאלה הרביעית הגיב ב'איני יודע' סתמי. מהצד עמד דודו ר' וולף והתפלא: מה קרה לו לגאון הצעיר? אמת כי הוא עניו ומצטנע, אך הלא בנושא חשוב כשידוך עסקינן - וראוי שיפגין אפס קצהו מגדולתו התורנית העצומה!'

בתום השיחה המביכה, שהעלתה מסקנה מצערת כי הגאון הצעיר כנראה אינו כה גאון, נחפזו שני הלמדנים שבאו לבוחנו להודיע לאבי המדוברת כי לא אל הנער הזה התפלל. דודו של הבחור, רבי וולף, לא הצליח להסתיר את פליאתו, והיה בטוח שהבחור ידע גם ידע את הסוגיות המדוברות ובוודאי לא התקשה להשיב לשאלותיהם, ולכן הזדרז לשואלו:

'אמת ויציב כי ראוי להצטנע, ואינך צריך להתהדר במלוא גדולתך התורנית... אך הלא מדובר בענין חשוב של שידוכים, ובהצעה מאוד מובחרת עבורך... מה טעם העמדת פנים כבור ועם הארץ, מדוע הסתרת את היקף ידיעותיך המופלגות ועמקותיך העצומה?'

ורבי עקיבא איגר, גאון הגאונים בתורה אך מתברר שגם במידות, השיב בפשטות: 'הם שאלו אותי שאלות שהוכיחו כי סוגיות שלמות נשתכחו מהם... שאלה אחת נידונה בהרחבה במסכת פלונית, ושאלה אחרת - יש עליה תוספות מפורש, וגם שאלה נוספת שהוצגה כקושיא עצומה - יש גמרא מפורשת הסותרת אותה...'

וכי הייתי יכול לחשוף בפניהם את כל זאת ולביישם שנשתכחו מהם סוגיות ערוכות? וכי יכולתי לענות לכל שאלה ולהוכיח ידע תורני - בשעה שתוך כדי אני מבייש שני תלמידי חכמים נכבדים? מוטב לי להפסיד שידוך טוב והגון, ולא לפגוע באף יהודי כמלוא נימה, ולהיזהר בכבודו של כל אדם עד קצה גבול היכולת!'

הסיפור, המובא בהקדמה לספר תשובות רבי עקיבא איגר, חושף טפח מהנהגתם של גדולי ומאורי האומה, שכולנו לומדים מהם ודבקים בדרכיהם. לפעמים, האיפוק מלענות דורש מחירים כבדים, לפעמים כה קשה להימנע מלצער, לפעמים עומד על קצה הלשון משפט אחד שיעשה סדר.... או אפשרות לעשות פעולה אחת שנראית מוצדקת...

ולפעמים, בדרך למילוי משימה חשובה, אנו מגלים כי הדבר כרוך בלדבר על פלוני, בלהכאיב קצת ליהודי אחר. חישוב במסלול והדרך אל היעד המבוקש, מוביל למסקנה המצערת כי אין מנוס מלפגוע טיפה'לה ביהודי אחר, כביכול לא משהו גדול ומשמעותי, אך רק קצת מצער יהודי אחר, וזה בדרך למילוי משימה כה חשובה ותועלתית!

בהזדמנויות כאלה, נעמיד לנגד עינינו את רבי עקיבא איגר, הנמנע משידוך טוב ומכובד - ענין חשוב מאוד, ותוך התבזות אישית מעדיף לוותר עליו, כדי לא לפגוע ביהודי אחר. כי גם אם המשימה חשובה, המטרה ראויה והתכלית תועלתית, אם זה כרוך בלפגוע ביהודי אחר - זה לא כדאי, כל כך לא כדאי!

עדיף להתאפק, להימנע, לנשון שפתיים, לנצור את הלשון - לא לעשות כל פעולה או מעשה שעלולים לפגוע בכבודו של יהודי. הרבה יותר כדאי להיזהר בכבודו של יהודי אחר, להימלט כמטחוי קשת מכל אפשרות של פגיעה בו, ולזכות להיות מהיהודים הטובים שעסקים בכיבוד יהודים אחרים!

משיעוריו של מגיד השיעור הרה"ג אשר קובלסקי שליט"א

לשמיעת השיעורים בדף היומי ובנושאים נוספים חייגו: 073-2951342 | לקבלת העלון במייל: 6778160@gmail.com | לתרומות והנצחות (גם בכ. אשראי) למען הפצת העלון חייגו: 055-677-8160 | ניתן לתרום גם בעמדות נדרים פלוס